

R O Z S U D E K .
J M Ě N E M R E P U B L I K Y !

Krajský soud v Ostravě rozhodl dne 5. června 1972 ve veřejném zasedání v senátě za předsednictví JUDr. Leopolda Ondrucha a soudců JUDr. Ctibora Černého a JUDr. Jana Erleho o odvolání obžalovaných Petra Ullmanna, Petra Podhrázkého, Ivana Binera, Josefa Fraise, Edvarda Schiffauera, Tomáše Slámy a Hany Špačkové do rozsudku okresního soudu v Ostravě ze dne 1.2.1972, sp.zn. 1 T 3/71 t a k t o :

Odvolání obžalovaných Petra Ullmanna, Petra Podhrázkého, Ivana Binera, Edvarda Schiffauera, Tomáše Slámy a Hany Špačkové se podle § 256 tr.ř. z a m í t a j í .

K odvolání obžalovaného Josefa Fraise se podle § 258 odst.1 písm.e), odst.2 tr.ř. z r u š u j e napadený rozsudek u tohoto obžalovaného ve výroku o nepodmíněnosti odsouzení a zařazení do I. nápravně výchovné skupiny a podle § 259 odst.3 tr.ř. se trest uložený okresním soudem v délce 15 měsíců za použití § 58 odst.1 písm.a), § 59 odst.1 tr.zák. podmíněně odkládá na zkušební dobu 3 (tří) roků.

Jinak zůstává napadený rozsudek nezměněn.

O d ů v o d n ě n í .

Rozsudkem okresního soudu, výše označeným, byli obžalovaní Petr Podhrázký, a Edvard Schiffauer uznáni vinnými dvěma trestnými činy pobuřování podle § 9 odst.2, § 100 odst.1 písm.c) tr.zák., obžalovaní Petr Ullmann a Ivan Biner jednak trestným činem pobuřování dílem dokonaným a dílem nedokonaným podle §§ 8 odst.1, 100 odst.1 písm.c) tr.zák. a podle §§ 9 odst.2, 100 odst.1 písm.c) tr.zák. a dalším trestným činem pobuřování podle §§ 9 odst.2, 100 odst.1 písm.c) tr.zák., obžalovaní Tomáš Sláma a Josef Fraise trestným činem pobuřování podle §§ 9 odst.2, 100 odst.1 písm.a), c) tr.zák. a obžalovaná Hana Špačková jednak trestným činem hanobení republiky a jejího představitele podle § 102 tr.zák., jednak

trestným činem hanobení státu světové socialistické soustavy a jeho představitelů podle § 104 tr.zák. Za to byli odsouzeni, obžalovaný Petr Ullmann na 15 měsíců, Petr Podhrázký na 20 měsíců, Ivan Binar na 12 měsíců, Edvard Schiffauer na 9 měsíců a Josef Fraiss na 15 měsíců, všichni nepodmíněně se zařazením do I. nápravně výchovné skupiny, obžalovaný Tomáš Sláma k trestu odnětí svobody v trvání 12 měsíců podmíněně na zkušební dobu 3 roků a obžalovaná Hana Špačková k trestu odnětí svobody v trvání 3 měsíců podmíněně na zkušební dobu jednoho roku. Týmž rozsudkem byla dále odsouzena obžalovaná Jiřina Belouchová pro dva trestné činy hanobení státu světové socialistické soustavy a jeho představitelů podle §§ 9 odst.2, 104 tr.zák. k úhrnnému trestu odnětí svobody na 5 měsíců, podmíněně na zkušební dobu 2 roků a rozsudek u této již nabyt právní moci, když původně podané odvolání bylo vzato zpět. Dále týmž rozsudkem byli zproštěni obžaloby Zuzana Dušková a Miloslav Imramovský a to prvá pro trestný čin pobuřování podle § 100 odst.1 písm.a),c) tr.zák., druhý pro trestný čin pobuřování podle § 100 odst.2 tr.zák. z důvodů § 226 písm.b) tr.ř. Odvolání prokurátora ohledně zprošťujícího rozsudku u Zuzany Duškové bylo vyloučeno podle § 23 odst.1 tr.ř. k samostatnému projednání.

Krajský soud projednával odvolání obžalovaných Petra Ullmanna, Petra Podhrázkého, Ivana Binara, Josefa Fraisse, Edvarda Schiffauera, Tomáše Slámy a Hany Špačkové. Všichni obžalovaní svá odvolání jak písemně, tak ústně podrobně rozvedli. Nemají námitek proti zjištění soudu, že se hrála určitá divadelní představení nebo programy v určitých dobách, že byly napsány různé povíčky nebo scénáře a tyto také rozmnoženy, případně publikovány nebo předčítány a že došlo také v říjnu 1970 v Leskovci nad Moravicí k uvádění písní z parodie na knihu Valentina Katájeva "Syn pluku". Výhrady však snášejí do skutkového a právního vyhodnocení okresního soudu a v souvislosti s tím také do uložených trestů.

Obžalovaný Petr Ullmann v odvolání namítal (č.l.787), že scénář muzikálu "Syn pluku" nepokládá za protisovětský, že tento také takovým není. Soud se nechal svést posudkem znalci. Pokud jde o rukopis hry "host a ryba", došlo pouze k rozmnožení pro potřeby divadla a tedy ještě nešlo o pokus trestného činu, zejména když si sám uvědomil možnosti, že by hra nemusela být dobře pochopena. V žádném případě nejednal z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky. Nejvýše by tedy jeho jednání mohlo být kvalifikovatelné podle § 104 tr.zák. V každém případě v uloženém trestu se neodrazil dosavadní jeho řádný život, skutkové doznání a skutečnost, že kromě zpívání písní v Leskovci v roce 1970 spadá jeho činnost do období krátce po srpnu 1968, do doby citových emocí a nesprávných informací ze strany komunikačních prostředků.

Obžalovaný Petr Podhrázký žádal krajský soud (č.l. 790), aby znalecký posudek byl vyhodnocen jako nesprávný, neboť hra ani v celku, ani pokud jde o jednotlivé pasáže hry, není protisovětsky zaměřena. Sám také nejednal z nepřátelství k so-

cialistickému společenství v státní socialistické republice a toto nepřátelství je nesprávně dovzováváno zejména z vlastnictví určité knihy, na niž poukazuje okresní soud ve svém odůvodnění.

Obžalovaný Ivan Binar (č.l. 773) má za to, že jeho skutky měly být kvalifikovány toliko podle ustanovení § 102, § 104 tr.zák., když jeho dosavadní život nemůže vést k usudku, že by jednal s takovým zaměřením, jaké žádá ustanovení § 100 tr.zák. Také trest je nepřiměřeně přísný u osoby netrestané, starající se o jedno malé dítě.

Obžalovaný Josef Frajs se ve svém odvolání (č.l. 803, 810 a násled.) domáhal změny právního posouzení a zejména pak uložení mírnějšího trestu, když jeho trestná činnost skončila v květnu 1969.

Obžalovaný Edvard Schiffauer pak vznesl rovněž námitky (č.l. 785) do právního posouzení a požádal o podmíněný trest odnětí svobody, k čemuž také byla předložena společenská záruka (č.l. 813).

Obžalovaný Tomáš Sláma vytýkal (č.l. 777 a násled.) nesprávné hodnocení celého případu okresním soudem, zejména pokud jde o hodnocení znaků potřebných pro naplnění trestného činu podle § 100 odst.1 tr.zák., měl výhrady proti kvalitě a odbornosti znaleckého posudku a žádal, aby byl obžaloby zproštěn.

Obžalovaná Hana Špačková pak vytýkala nesprávnost zjištění okresního soudu (č.l. 783) v tom, že mělo rozmožněné povídky Josefa Fraise přinést do divadelního klubu Waterloo a tak umožnit jejich další rozšiřování.

Krajský soud přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které rozsudku předcházelo, konstatoval, že byla dodržena ustanovení trestního řádu jak v řízení přípravném, tak v řízení u okresního soudu, zejména právo obžalovaných na obhajobu a možnost vyjádřit se ke všem skutečnostem, tvrzeným v obžalobě.

Okresní soud vyčerpávajícím způsobem zjistil podíl jednotlivých obžalovaných na činnosti, která je předmětem obžaloby, zvláště pak postavení jednotlivých obžalovaných jak v divadelním klubu, tak podíl na uvádění her a programů, správně tato zjištění časově vymezil a určil zvláště rozsah žalované činnosti. Tyto skutečnosti nebyly také napadány odvoláním obžalovaných, stačí proto odkázat v podrobnostech na zjištění, která provedl okresní soud v Ostravě v napadeném rozsudku.

Okresní soud však nepochybil ani pokud jde o hodnocení jednotlivých děl, jichž byli obžalováni buď autoři, nebo je v určitém postavení uváděli na veřejnost. Odvolatelé tvrdili, že nebyl správně vyhodnocen znalecký posudek znalce doc. Miroslava Kaly, CSc a PhDr. Ljubov Oršeltové (č.l.168 a doplněk na č.l. 678) a že je zcela nesprávný.

Krajský soud měl možnost hodnotit znolecký posudek, neboť si přečetl jednotlivá díla, která jsou předmětem trestního stíhání a která jsou také jako dokumenty součástí trestního spisu. Ve hře "Syn pluku" zjišťuje výpady proti Sovětskému svazu, zjišťuje narážky na negramotnost sovětských vojáků a ližu, na způsob výchovy mladých a v různých částech jiná zesměšňování a zřejmě hanobení. Krajský soud nemá odchýlného názoru od stanoviska znalců, také pokud jde o "Čaj o páté přes deváté". Shledává hru "Host a ryba" jako útočící proti vztahům mezi ČSSR a SSSR a povídky Ivana Binara "Můj bratr Kain", "Zpověď" a povídky Josefa Fraise uvedené v rozsudku I. soudu má za díla stávající se proti spojeneckým svazkům ČSSR a proti konsolidačnímu procesu v republice po srpnu 1968. Pokud bylo namítáno, že znalci a také okresní soud vzali za podklad svých úvah jen určité výtržky ze zmíněných děl, nutno především uvést, že krajský soud při hodnocení předmětných děl vychází jak z jejich celku, tak jednotlivostí. Předmětem zkoumání však není literární hodnota děl, ale zjišťování, zda tato díla se dotýkají zájmů chráněných trestním zákonem.

V tom směru obsah her, večerů, povídek a veršů hodnotí krajský soud rovněž jako díla způsobem průměrnému čtenáři nebo posluchači předkládaná jako útok proti zájmům chráněným v ustanovení § 100 odst.1 tr.zák. o pobuřování.

Při zjišťování, zda dílo útočí na zájmy chráněné ustanovením § 100 odst.1 tr.zák. je nutno vycházet nejen z děl samých (která v očích čtenáře nebo posluchače se musí, pokud jde o jednotlivé úryvky, jevit také jako stupidní a vulgární), ale i z doby jejich publikace. Určitý čtenář nebo posluchač není izolován od událostí běžného života, ale vnímá je a uvědomuje si je a obzvláště takové, k teré mají mezi sebou nějaký vztah. Taková díla s přímými narážkami na negramotnost sovětských vojáků, na způsob výchovy mladých lidí, na spojenecké svazky ČSSR, nebo i pouhé dvojsmyslnosti, narážky a jinotaje, uplatňované v určité době mohou u posluchačů nebo čtenářů vyvolat vytvoření si nepřívětivého stanoviska proti spojeneckým a přátelským vztahům republiky k jiným státům a proti socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky. Uvedená díla, některými obžalovanými vytvořená a za pomoci jiných rozšiřovaná, urážejí Sovětský svaz, připisují jeho občanům určité vlastnosti, snižují v obecném mínění, tupí a vydávají v opovržení a útočí tedy proti těm zájmům, které jsou uvedeny v § 100 odst.1 písm.a),c) tr.zák.

Vzhledem k obsahu her i jeho stylistickým úpravám mohli si být obžalovaní vědomi, na koho bude obsah děl vztahován. V tom směru ani někteří obžalovaní neměli výhrad a naopak potvrzovali, co bylo záměrem jednotlivých děl a na co tato mířila. Tak např. Ivan Binar (č.l. 254) uváděl, že ve zpěvech "Syn pluku" byl zesměšňován Sovětský svaz, že všichni - autoři i herci - byli přesvědčeni, že je jejich povinností zaujet k srpnovým událostem negativní vztah. Obžalovaný Josef Fraise uváděl, že jako spoluautor si byl vědom protisovětského zaměření (č.l. 345, 349), že takto také hra

byla přijímána (č.l. 696), že sám ve svých dalších dílech považoval za potřebné vyjádřit svoje názory. Obžalovaný Edvard Schifffauer rovněž připustil vědomí protisovětského zaměření hry (č.l. 315). Stejně tak Jiřina Balouchová uváděla (č.l. 332), že šlo o to, ukázat zaostalost a nekulturnost SSSR a jeho lidu, zošklivit vztahy republiky k SSSR. I z těchto vysvětlení obžalovaných plyne, že šlo o manifestaci vztahů obžalovaných k srpnu 1968 a postoj k sovětské armádě (slova obžalovaného Ivana Binara na č.l.255).

Krajský soud, který vyhodnocoval znalecký posudek, po vlastním seznámení se s jednotlivými díly a po zjištění jednotlivých stanovisek obžalovaných nepochybuje o tom, že došlo k vytvoření takových děl, která jsou svým obsahem pobuřující. Pokud jde kupř. o "Syna pluku", samotné formulace a časové uplatnění je toho druhu, že nelze pochybovat, že průměrný návštěvník představení musel vystoupení pojímat v tom smyslu, že jde o invektivy politické, zaměřené na SSSR. O tom svědčí spolehlivě jak samotný obsah, tak i jednotlivé úryvky, namnoze vulgární.

Pokud jde pak například o díla Ivana Binara a Josefa Fraise, podle jejich výkladu a obsahu je zřejmo, že SSSR je viněn z nečestných a urážlivých vlastností a takového jednání, prýstičino z oněch vlastností, které uškodily zájmům CSSR. Ve všech případech šlo o urážlivá a nepravdivá sdělení, která byla působivá SSSR vydat v opovržení nebo přinejmenším snížit v obecném mínění.

Na tom nemění nic okolnosti, že některá místa stíhaných děl jsou formulována hypoteticky nebo v jinotajích, jako je tomu např. ve Fraisevě "Pohádce pro hodné synovce a neteře", nebo v narážkách v Slámově "Čaji o páté přes deváté". Urážlivý projev nestává se beztrestným tím, že je činěn ve formě nepřímé, že použití třeba i opatrné nebo zabalené stylizace, lze-li z ní urážku třeba nepřímo vyčísti.

Bylo rovněž některými obžalovanými tvrzeno, že k napsání děl došlo z nerozváženosti, že šlo o to vyjádřit tehdy své smýšlení a názory. Především nutno odmítnout stanovisko, že šlo pouze o kritiku společenských jevů (např. obž. Fraise) podle tehdejšího vlastníhohořozumu. Kritika společenských jevů by nebyla trestným činem a nebyla by jím ani kritika nepravdivá. Naopak tato může být vždy jen vítána jako pomůcka pro uplatnění správných stanovisek. O tom by tedy mohla být řeč tehdy, kdyby šlo o pouhou, třebaš ostrou kritiku, která by nevybočovala z mezí věcného posuzování jistých událostí. Že v souzeném případě, pokud jde o všechna stíhaná díla, nejde o věcné posuzování, dokazuje celý nanejvýš posměšný způsob obsahu děl a jejich stylistika. Pokud pak jde o vlastní zjišťování, zda si obžalovaní byli vědomi okolností, rozhodných pro úsudek o jejich úmyslu, zejména zda si uvědomili možný dosah svého jednání, nutno přihlížet k okolnostem případu.

V tom směru bylo však uvážít, že k projevům obsaženým v dílech došlo už v době, kdy byla mezi vládou ČSSR a vládou SSSR uzavřena smlouva o podmínkách dočasného pobytu sovětských vojáků na území ČSSR (16. října 1968 - vyhl. č. 11/69 Sb.) a že zejména pokud jde o sraz v Leskovci v říjnu 1970, šlo o dobu daleko po dubnu 1969, od kdy ústy vedoucích státníků byly mnohokrát a neúnavně vysvětlovány příčiny, jež vedly ke vstupu vojáků Varšavské smlouvy na území ČSSR a od kdy také prostředky hromadného působení pomáhaly ve vyjasňování nejasných problémů. Obžalovaní přes své mládí mají již určité životní zkušenosti, dosáhli určitého vzdělání a vědomí si vlastních schopností se také rozhodli pracovat na úseku kultury a výchovy, nebo rozhodli se zvolit spisovatelskou dráhu. Nelze tedy v nich vidět jedince, kteří by nedovedli rozpoznat, jak budou přijaty jejich projevy. Pokud tedy uplatňovali "kritiku", která se nečela "lege artis", t. j. formou odpovědnou a způsobem vážným a odborným, přinejmenším však věcnými vývody o tom, proč to nebo ono opatření se jim nezdá, je u nich dána plná trestní odpovědnost za díla buď jimi vytvořená nebo šířená.

Odvolání výše uvedených obžalovaných směřovalo však nejen proti tomu, že svými projevy a pracemi útočili proti zájmům chráněným v ustanovení § 100 odst. 1 tr. zák. o pobuřování, ale že pokud již tak je uznáno, nečinili z kvalifikovaného úmyslu, t. j. z nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení republiky. Poukazovali na své výchování, svůj původ, mládí a dobu, ve které se jejich činnost stala.

Krajský soud posuzoval při hodnocení této části rozsudku okresního soudu zejména kvalitu a rozsah činnosti jak jednotlivců, tak celku a dospěl k závěru, že dlouhodobé publikování před širokým okruhem posluchačů, opakovanost tohoto jednání přerostlo v kvalitu nutnou pro naplnění tohoto kvalifikovaného úmyslu. Jednotliví obžalovaní nemohli být hlouzí k celkovému politickému vývoji a jasnému kursu po listopadové rezoluci v r. 1968, zvláště pak po změně politického vedení v ÚV KSČ od dubna 1969. Přes tyto rozvázné hlasy a volání k jednotě národa na půdě socialismu a spojení se Sovětským svazem a ostatními socialistickými zeměmi proti intrikám buržoasního světa, postavili se proti novému politickému kursu a snažili se aspon v mezích svých možností narušovat snahu po konsolidaci poměrů v našem státě. Takové jednání nelze jinak hodnotit, nežli že motiv činnosti spočíval v nepřátelství k socialistickému společenskému a státnímu zřízení.

Nepřátelská pohnutka obžalovaných nemusela vyplývat z jejich třídního původu, jak se jednotliví obžalovaní snažili argumentově, poukazujíc na svoji rodinu a výchovu. Dali se však již v poledňovém vývoji na cestu špinění socialistických principů, ať již z touhy po vyniknutí nebo snad proto, že podlehli protisocialistickému proudu, který se zmocnil sdělovacích prostředků a snažili se poškodit vše kladné, co bylo za dobu od r. 1945 v naší zemi vykonáno. Pokud na těchto pozicích obžalovaní zůstali i po té, co by-

ly odhaleny pravé cíle tzv. obrodného procesu, stavěli se proti snahám upevnit socialistické principy v celé společnosti, nelze jinak jejich jednání posoudit, nežli že bylo hlouběji motivované.

Neshledal proto krajský soud pochybení ve stanovisku okresního soudu, že obžalovaní Petr Ullmann, Petr Podhrázký, Ivan Binar, Josef Fraise, Edvard Schiffpauer a Tomáš Sláma ohrožovali zájmy chráněné ustanovením § 100 odst.1 tr.zák. a rovněž jsou splněny všechny náležitosti i z hlediska subjektivního.

Pokud jde o obžalovanou Hanu Špačkovou, pokládá krajský soud zjištění okresního soudu za zcela správné. Je nepochybné, že napsala na ormalgové matrice povídky Josefa Fraise. Už samotný tento skutek, byla-li si vědoma obsahu povídek a vědoma toho, na jaké zájmy útočí, naplňuje znaky trestných činů, jimiž byla odsouzena. Výhrady obžalované, že jí nesprávně bylo vytknuto, že také přinesla tyto povídky do divadelního klubu a umožnila jejich rozšiřování, neobstojí. I v tomto směru jsou zjištění okresního soudu dostatečná a opřena o výpověď spoluobžalovaného Josefa Fraise.

Nemohla mít proto odvolání obžalovaných, pokud jde o výrok o vině, z důvodů výše rozvedených, úspěch.

Stejně tak nebylo nalezeno pochybení v úvahách okresního soudu o délce trestu a jeho druhu u jednotlivých obžalovaných, až na obžalovaného Josefa Fraise. Okresní soud správně vycházel z toho, že pobuřující, případně hanobící projevy byly prováděny formou již účinnější a to formou divadelních představení nebo večerů, nebo formou literárních děl. Bylo zde již tedy větší nebezpečí, že posluchač nebo čtenář může nebyt nepříznivého smýšlení o republice a o jejích spojeneckých svazcích se SSSR.

Jako nejzávažnější ze souzených skutků pak krajský soud hodnotí sraz v Leskovci nad Moravicí dne 10.10.1970, tedy v době konsolidace poměrů v republice. Zvláště tato činnost obžalovaných je vyššího stupně společenské nebezpečnosti, jde-li již zcela o zřetelné narušování proudů a snah, jakými bylo rozhodnuto, že naše republika se bude ubírat. Proto i krajský soud shledává za nutné a v tom směru sdílí stanovisko okresního soudu, že je zřejmá citelněji působit na ony obžalované, kteří se tohoto srazu zúčastnili a na něm také se účastnili pobuřujících projevů. Zejména z tohoto hlediska uvážil okresní soud správně délku trestu odnětí svobody u jednotlivých obžalovaných. Okolnosti případu a jeho nebezpečnost pak důvodně vedly okresní soud k úvaze, že u některých obžalovaných musí vedle tohoto ustoupit do pozadí jinak řádný život v rodině a dobrá pracovní morálka.

Důvodně proto také u obžalovaných Petra Ullmanna, Petra Podhrázkého, Ivana Binara a Edvarda Schiffpauera bylo odněno dobrodiní podmíněného odsouzení (§ 58 odst.1 písm.a/ tr.

zák.). U poslední uvedené potom ani záruka společenské organizace, předložená krajskému soudu a to záruka ZO SSM ve Stříbře, okr. Opava, nemůže vést ke změně stanoviska ohledně nepodmíněnosti odsouzení, bylo-li u tohoto obžalovaného i v odvolací stadii patrné, že skutky za vinu mu kladené nedovedl sám u sebe odsoudit a nedává tedy dostatek záruk, že by i bez působení trestem odnětí svobody dovedl se napříště podobného jednání vyvarovat. U těchto obžalovaných také okresní soud správně vyslovil, že tresty se vykonají v I. nápravně výchovné skupině, když se všichni v trestu budou nacházet poprvé a to i obžalovaný Podhrázský, který sice byl potrestán nepodmíněným trestem pro těsnou činnost obdobné povahy, avšak trest uložený mu ve věci 2 T 37/65 okresního soudu v Brně - městě byl amnestií z roku 1965 prominut.

U obžalovaných Tomáše Slámy a hany Špačkové pak jak výši uloženého trestu, tak i podmíněnost odsouzení shledává krajský soud náležitě uváženu a odpovídající všem hlediskům rozhodným pro výměru a účel trestu z hlediska ustanovení § 31 odst. 1, a 23 odst. 1 tr.zák. a stačí proto v podmínkách odkázat na správné rozhodovací důvody okresního soudu.

Odlíšné stanovisko zaujal krajský soud, pokud jde o trest u obžalovaného Josefa Freise. Zde je především zdůraznit, což již výše bylo zmíněno, že z hlediska závažnosti a stupně společenské nebezpečnosti považuje krajský soud nejzávažnější vystoupení některých obžalovaných v říjnu 1970 v Leskovci. Tohoto srazu se obž. Josef Freis nezúčastnil. Pokud jde o jeho povídky a spoluautorství na hře "Syn pluku", jde sice o hrubé výpady, než v té souvislosti nelze pomíjet, že obžalovaný ve své tvorbě tohoto druhu ustal v květnu 1969 a že svým postojem před odvolacím soudem přesvědčoval, že se dovedl i názorově distancovat od ostatních obžalovaných. Právě jeho doznání, věk a nynější postoj k věci i přes dřívější životní zakopnutí zjištěné ze spisu 5 T 57/65 okresního soudu v Ostravě, dává věřit, že i bez výkonu trestu bude u něj dosaženo nápravy. Jeho nynější projevy ukazují, že uvážil špatnost svého počínání v této věci stíhaného a že je na lepších životních cestách. Proto u tohoto obžalovaného krajský soud trest okresním soudem vyměřený podmíněně odložil, přičemž zkušební dobu stanovil na delší čas 3 roků.

Bylo proto o podaných odvoláních rozhodnuto, jak je uvedeno ve výroku rozsudku.

P o u ě n í : Proti tomuto rozhodnutí není přípustný další řádný opravný prostředek.

Krajský soud v Ostravě
- dne 5.6.1972. -

Za správnost vyhotovení:

Předseda senátu:
JUDr. Leopold Ondruch, v.r.